Slujbă temporară

Imitând perfect zorii, lumina artificială creştea încet, inundând cuşeta lungă şi îngustă - un soi de sicriu la scara mărită.

Ramsey începu prin a se foi în somn, neliniştit. Pe urmă încetă să mai sforăie, îşi trase pătura până în dreptul frunţii - şi sfârşi prin a o arunca. După care deschise ochii, întijizându-se şi căscând zgomotos.

în aceeaşi clipă, în colţul din stânga sus al plafonului se aprinse afişajul orar: 6:30:24 AM.

Ramsey oftă din rărunchi. Indiferent de anotimp, pentru pensionarii giganticului fagure care era clădirea Asistenţei Sociale, soarele răsărea la aceeaşi oră. Şi, imediat, ecranul mural din faţa patului era animat de curgerea obsedant repetatelor liste cu oferte de serviciu.

Ramsey le privea rareori cu atenţie. într-un fel, îi plăcea viaţa de şomer; când era în toane bune, se simţea în stare să susţină până în pânzele albe că lipsa de griji compensa, cu vârf şi îndesat, monotonia şi constrângerea. Dar mai erau - destul de des! - şi momentele rele, când îl enervau cumplit şi lipsa de sens a trezirii la oră fixă, şi pasta hiperhrănitoare, dar insipidă şi fistichiu colorată, care sosea în cuşetă de trei ori pe zi, la intervale inuman de riguros respectate, şi contul personal care nu conţinea decât infima sumă necesară acoperii taxelor de transport prin megalopolisul pe care-l bătea şi-n lung şi-n lat, şi-n sus şi-n jos, zgâindu-se nu numai la afişajele exterioare ale diverselor corporaţii, ci şi, la fel de inutil, la vitrinele magazinelor. De fapt, le prefera pe cele din urmă.

Hologramele produselor, care defilau răsucindu-se, spre a-şi dezvălui toate tainele în faţa ochilor, cel mai adesea indiferenţi, ai potenţialilor cumpărători, îl amuzau mai mult decât perindarea posturilor disponibile, destinate, aproape în exclusivitate, unor persoane experimentate, prezentabile şi, mai ales, care să nu fi depăşit vârsta critică de patruzeci de ani standard. Aceeaşi limită de vârstă apărea, obsedant, în toate ofertele de serviciu pe care, prin bunăvoinţa Coordonatorilor Asistenţei Sociale, ecranele murale individuale le afişau nonstop, atâta vreme cât cuşeta era ocupată, iar ocupantul - în stare de veghe.

Ramsey îşi pierduse slujba de un an - avusese ghinionul ca trustul apicol al cărui angajat era să dea faliment pe neaşteptate - şi, cu două săptămâni în urmă, îşi sărbătorise a patruzeci şi treia aniversare - dacă sărbătorire însemna să bei în neştire, într-o speluncă întunecoasă, murdară şi îmbâcsită de mirosuri greţoase, în contul unui magnat pervers, dar generos la beţie.

De mult visata vârstă a pensionării, când avea să devină stăpânul unei rente modeste, însă suficiente pentru un trai decent, pentru satisfacerea unorcapricii mărunte şi, în primul rând, pentru dobândirea mult râvnitei independenţe, îl mai despărţeau doisprezece ani standard, doisprezece ani de amară dependenţă de Organizaţiile Carităţii şi Asistenţei Sociale.

în dimineaţa aceea, o asemenea perspectivă avea darul să-i arunce la o distanţă astronomică orice fărâmă de bună dispoziţie. Cum altfel, când, în seara precedentă, renunţase de bună voie la cină - dacă, timp de cincisprezece minute, nu-l atingea nimeni, bolul cu hrană era săltat de braţul colector, factotum-ul cuşetei, şi aruncat în convertorul de deşeuri. Sperase să dea peste vreun tip cu cont gras, care să fie destul de abţiguit -de abuz sexual, alcoolic sau halucinogen - ca să-i ofere măcar un biftec sintetic şi un pahar de vin reciclat. Dar avusese ghinion; vagabondase zadarnic, riscând să fie arestat, până după miezul nopţii, când somnul şi dezamăgirea îl goniseră de pe străzile din ce în ce mai pustii.

Aşa că oftă din nou şi se strădui să se concentreze, focalizându-şi nu numai privirea, ci şi atenţia, asupra ecranului bine informat.

Tocmai se scurgeau ofertele de slujbe temporare. Nu aşa ceva îşi dorea Ramsey, totuşi se decise să le urmărească; auzise, din surse relativ sigure, despre câteva cazuri în care un post temporar se transformase, datorită zelului ocupantului, într-unul garantat pe durată nelimitată.

Şi, incredibil dar adevărat, efortul îi fu răsplătit chiar de al şaptelea anunţ, ale cărui

litere licăreau palid, destul de greu lizibile.

„Locuri de muncă, în număr nelimitat, în industria apicolă de pe BEATA, pentru bărbaţi <u>sănătosi,</u> între 16 şi 55 de ani standard. Durata între trei luni şi un an standard, salariul mediu lunar 5500 unităţi de credit. A

se adresa d-lui Joseph Kran, la sediul Corporaţiei T.S. T."

Fără să ezite, Ramsey apăsă tasta „7" a telecomenzii şi din fanta de sub ecran alunecă o folie din cea mai ieftină plastofibră. Braţul colector o prinse din zbor şi i-o întinse, aşteptând răbdător ca el să catadicsească să o ia.

Simultan, ecranul se întunecă. îşi îndeplinise misiunea de afişaj de oferte, acum era pregătit să-i prezinte utilizatorului, la cerere, orice amănunte sau date suplimentare.

Ramsey luă plastofolia şi o studie intrigat. Părea să conţină anunţul care-i trezise interesul, dar atât de slab imprimat încât descifrarea era aproape imposibilă. Nervos, mai lovi de vreo trei ori tasta „7", dar căpătă tot atâtea folii cu nimic mai bune decât prima!

Mormăi o sudalmă adresată deopotrivă Coordonatorilor Asistenţei Sociale şi fabricanţilor aparaturii de proastă calitate, după care se hotărî să expedieze foliile pe adresa celor dintâi. Dar se opri în ultimul moment, străfulgerat de o idee, şi apăsă tasta „6". Primi imediat o plastofolie pe care al şaselea anunţ, ceva despre un octogenarîn căutare de infirmieră - era gravat ireproşabil.

Cu un suspin, îndesă toate foliile cu anunţul şapte într-unul din buzunarele costumului său de exterior. Şi observă că mâinile îi tremurau, ca întotdeauna când era emoţionat, sau când îi era teamă. Teamă de imensul risc pe care tocmai începea să-l bănuiască în spatele acelui post, despre care iniţial crezuse că i se potrivea ca o mănuşă.

„Poate e o defecţiune legată exclusiv de tasta «7»", îşi spuse şi, ceva mai liniştit, solicită informaţii suplimentare, pe care ecranul transformat în enciclopedie i le oferi cu promptitudine:

„BEATA - a doua planetă a stelei G.C.12A (stea de tip G din zona centrală a galaxiei, sectorul 12A), presupusă de tip terestru, având prioritate în planul de explorare în vederea colonizării."

„Corporaţia T.S.T. - Corporaţia de Transport Spaţio-Temporal. Coordonatele sediului central: xl2, y27, zl5."

„Joseph Kran - funcţionat de rang III al Corporaţiei T.S.T."

„O slujbă defazată temporal!", se convinse Ramsey, punând cap la cap cele aflate - şi îşi prinse fruntea în mâini, parcă încercând să pună stavilă caruselului de temeri şi

speranţe care-i învârtejea mintea înfierbântată.

Slujbele defazate temporal! Auzise câte ceva despre ele, dar le crezuse doar o altă gogoriţă a lui Clive, tânăra puşlama care, imediat după majorat, fără să fi făcut vreo tentativă de angajare, alesese şomajul.

– Voi ăştia, leşinaţii după angajare, sunteţi cele mai idioate creaturi care pot exista! Ai potol şi culcuş? Ai! Nu-ţi ajunge, boierule? Mai vrei şi distracţii? Păi ce, acum nu ne distrăm, tataie?

Clive repeta asta ori de câte ori el şi Ramsey se cuplau, prestând în comun „servicii" nocturne clandestine. Dar despre slujbele defazate temporal pomenise o singură dată. Ramsey îşi amintea foarte bine. Se lipiseră amândoi de o băbătie obeză, care îi cinstise cu cocteil „adio mamă" pe săturate şi îi trăsese într-un separeu de lux, unde o despuiaseră prefăcându-se excitaţi de osânza ei fleşcăită şi o trântiseră icnind în patul larg, după care ea adormise ca un prunc, cu deosebirea că sforăia vârtos şi multiplele falduri de grăsime îi tresăltau spasmodic, ca marea frământată de furtună. Respirând uşuraţi, se tolăniseră de-o parte şi de alta a mormanului de carne asudată, Ramsey sorbind tacticos ultimele picături de cocteil, iar Clive dând, când şi când, bobârnace sânilor lăbărţaţi, atârnând ca nişte otrepe - ceea ce îi dăruia posesoarei lor vise plăcute, sau, cel puţin, aşa dădea de bănuit expresia ei radioasă. Atunci Clive începuse să vorbească pe neaşteptate, cum i se întâmpla adesea, şi, deşi convins că fabulează, Ramsey îl ascultase, ca întotdeauna, cu plăcere.

– Prin toată reţeaua informaţională a Asistenţei Sociale bântuie anunţuri de slujbe defazate temporal. Pe bune! Cică e un virus infiltrat de gagii din viitor, o chestie prea deşteaptă ca să-i poată veni de hac vreunul de-al nostru! Au infestat chiar şi reţelele marilor corporaţii, chiar eu am văzut un anunţ dubios, acum trei zile, pe afişajul ălora de la „Dreams & Hopes". Da' nu l-am citit tot, am şters-o repede. Cine află multe moare curând! Aşa că, mormânt, tataie, să nu dea dracu' să ciripeşti ceva!... Cum îţi spuneam, defazatele sunt listate printre slujbele temporare, cu numărul trei, şapte sau treisprezece; şi când comanzi o copie, s-o ai la buzunar, primeşti o mizerie prost imprimată. Dacă eşti

fraier, reclami la „Deranjamente" şi vine imediat un

şmecher care se face că-ţi repară ecranul - la timp ca să poţi afla că eşti aşteptat urgent la clinică, pentru un oarece vaccin, o banalitate. Tu, de bună credinţă, te duci, iar ăia-ţi spală puţin creierașii, cât să uiţi c-ai auzit vreodată de slujba cu bucluc. Mă rog, n-ar fi cine ştie ce pagubă dac-ar fi meseriaşi şi ţi-ar şterge numai bucăţica asta, da', cârpaci cum sunt, mai spală câte ceva. Vreau să zic că eşti norocos dacă uiţi doar cum te cheamă; eu am văzut un tip care nu mai ştia să vorbească şi altul care mergea de-a buşilea! Da' asta e păţanie de fraier - ţine minte, tataie! Unu' doxat nu cere niciodată copie după aşa ceva! Şi dac-o face, cine ştie cum, la beţie, ori tace chitic - cu puţin noroc scapi, nu verifică tocmai memoria ecranului tău la controlul periodic -, ori, dacă se ştie ghinionist, îşi pierde urma! Nu te zgâi la mine, nu e imposibil! Ajunge să capeţi defazata şi eşti ca şi mort, eşti dispărut din lumea asta!

„Să capăt defazata!" îşi spuse Ramsey. Nu avea de ales, după ce solicitase patru copii şi informaţii detaliate, tocmai el, care nu mai acţionase asupra ecranului niciodată!

„Prima ofertă de serviciu care tentează e întotdeauna înregistrată; înregistrările se verifică săptămânal şi un specialist acordă, gratuit, sfaturile şi încurajările necesare." Era una din prevederile Regulamentului de Ordine Interioară pe care Ramsey şi le amintea cu exactitate. Cuvânt după cuvânt, aşa cum îi veneau în minte şi cele pe care le mai spusese Clive:

– Treaba e nasoală, tataie! E tentativă de modificare a prezentului! Dacă te prind că umbli după defazată te internează la „Iresponsabili"! Acolo unde ţi se răzuieşte, intenţionat şi la marele fix, tot ce ai în tărtăcuţă! Şi eşti reeducat complet - în prima lecţie te-nvaţă cum să te pişi în oliţă!

„încurcătura dracului!", cugetă Ramsey, începând să se îmbrace. „La urma urmei", se îmbărbătă, „cine nu riscă nu câştigă!" Pentru că era ceva de câştigat, sau cel puţin aşa spusese Clive.

– Tataie, la ăia care sunt, dacă-nţelegi tu, urmaşii urmaşilor noştri, munca unui an standard e munca de-o viaţă. Pe urmă, pensionarea! Fără şomaj, fără Asistenţa Socială! Da' nu pensia prăpădită pe care-o ridici tu-n slăvi când îţi stropeşti minţile cu spirtoase măsluite! Copii-s boieri, boieri adevăraţi, tataie, poţi pricepe? Boier poţi să fii şi tu, numa' să vrei să rămâi pe-acolo după ce termini treaba, zisă „murdară" pentru obrazele

lor subţiri, da' tocma' bună pentru noi, strămoşii!

La naiba! De ce nu-l întrebase pe Clive de unde le ştia pe toate? De ce le crezuse numai nişte născociri idioate?

O clipă, Ramsey se simţi tentat să-l caute, să-i ceară explicaţii şi, mai ales, sfaturi. Dar asta însemna să piardă timp! Şi apoi, chiar dacă ar fi avut tot timpul din lume, ceva îi spunea că nu-şi găsise în Clive genul de prieten căruia să-i plângă pe umăr, împărtăşindu-i toate secretele. Ar fi fost o prostie! Era mult mai bine s-o facă pe niznaiul, să-l caute, pur şi simplu, pe Joseph Kran, ca şi cum Clive nu i-ar fi spus niciodată blestemata aia de poveste, ca şi cum, din informaţiile solicitate, n-ar fi dedus că povestea era adevărată... Şi putea pretinde că nu i se păruse important să anunţe de urgenţă o defecţiune minoră a tastei „7" - asta dacă, Doamne fereşte...

Vru să părăsească cuşeta, dar se răzgândi. Se întoarse şi începu să înghită repede, mai multîn silă, micul dejun - pasta, de data asta liliachie, cu care distribuitorul automat tocmai umpluse cu vârf bolul potrivit sub robinet de îndatoritorul braţ colector.

„Nu se ştie când, ce şi unde o să mai mănânc", gândi, mulţumit că îngurgitase totul. Şi ieşi, acum excitat de ideea că se băgase în ceva pe lângă care micile lui escapade nocturne erau o joacă nevinovată.

Câteva secunde mai târziu, unul dintre numeroasele ascensoare ultrarapide îl depuse în Sala Comună, care i se păru mai plină ca niciodată. Brusc, îl înspăimântă gândul că, înainte de a ieşi în stradă, trebuia s-o străbată de-a curmezişul, strângând mâinile întinse, răspunzând saluturilor, parând glumele deşănţate cu altele pe măsură şi făcând pe dracu-n patru ca să refuze, fără să jignească pe nimeni, orice propunere de hoinăreală în grup şi orice invitaţie la vreun joc stupid, cu miză puerilă. Şi toate astea în timp ce, în buzunarul de la piept, cele patru plastofolii păreau să-i preseze direct inima care-i zvâcnea, înnebunită.

Aproape reuşise - mai avea doi metri până la uşă - când Clive răsări deodată de după un mulatru lat în spate.

– Va să zică, tataie, începu să turuie înhăţându-l de braţ şi târându-l grăbit afară, azi n-ai sărit dejunu'! Se vede c-ai avut o noapte proastă! Da' bucură-te, am un pont pentru tine! Şi încă gratis, boierule, pen' că-mi eşti simpatic...

– Mulţam, puştiule, făcu Ramsey încercând să scape din strânsoarea celuilalt, da'

spune-mi-l deseară! Acu-s grăbit. Tare grăbit, pe bune!

– Mai las-o, rânji Clive. Nu-ţi poţi permite tu un sfert de ceas?! Atât ne-ajunge să ne facem testamentu'!

– Ce... ce, ce spui? tresări Ramsey, simţind neliniştea urcându-i dinspre stomac către creştet şi coborând odată cu sângele ce-i părăsea obrajii.

Clive se strâmbă, râzând în rafale scurte.

– Ce dracu' mi te sperii aşa, tataie? Ce, te-am anunţat că eşti pe moarte? Stai să-ţi explic, i-o chestie deşteaptă! Mergem să facem din Organizaţiile Asistenţei Sociale unicu' nostru moştenitor şi...

– Eşti cretin! şuieră Ramsey, neştiind prea bine dacă era furios pe sine însuşi, fiindcă se lăsase pradă unei spaime neîntemeiate, sau pe Clive, care-l făcea să piardă timp preţios cu ideile lui bizare. Ce să moştenească Asistenţa Socială de la noi, tembelule, când amândoi trăim din mila ei?

– Ei, vezi, tataie, oftă tânărul, cu falsă compătimire, vezi ce face bătrâneţea din om? Ţi-e silă să gândeşti! Dar pensia care-o să vină? Bani ce ţi se cuvin de drept! Cui rămân ăştia, tataie, dacă te cureţi înainte s-apuci să-i dai soarelui cinzeci şi cinci de târcoale?

– Ascultă, puştiule, se burzului Ramsey, cred c-ai avut şi tu o noapte proastă! Durata minimă de viaţă e de şaptezeci de ani, şi-n vremea asta riscul de accidentare mortală e de unu la un milion, n-ai învăţat la şcoală?

– O fi, tataie, da' numa' pentru ăia vaccinaţi cu regularitate...

– Păi suntem vaccinaţi, tâmpitule, nu ştii?

– Taci dracului, tataie, se înfurie Clive, taci şi lasă-mă să termin! Numa' beat eşti în stare să asculţi ce-ţi spune omu'? Suntem vaccinaţi, da' n-o să mai fim de-acum încolo! Dacă faci din Asistenţa Socială unicu'tău moştenitor, prezentarea la vaccinări devine facultativă. Nu te mai cheamă ei când vor, nu mai au sub ce pretext să-ţi injecteze porcăriile care-ţi clătesc creierii sau te condiţionează într-un fel sau altu'! Pentru că şase din zece adulţi sunt condiţionaţi, asta e limpede, chiar dacă nu se învaţă la şcoală! Şi, ascultă-mă pe mine, cu cât eşti vaccinat mai puţin, cu atât trăieşti mai mult - dacă ştii să te fereşti de

accidente.

„Doamne", se înfioră Ramsey, agăţându-se de o idee, „oare chiar e ziua mea norocoasă?"

– E chestie legiferată de mult, continuă Clive, da' nu se dă publicităţii. Ai auzit de legile pentru Aleşi, alea pe care le afli singur? Trebuie să faci dovada că eşti descurcăreţ, tataie, asta-i tot!

– Păi, făcu Ramsey, străduindu-se să pară cât mai şovăitor cu putinţă, e-o treabă la care-ar trebui să chibzuiesc...

– Să chibzuiesc..., îl îngână Clive, bâiguind ca un boşorog ramolit. N-ai nimic de pierdut, nici măcar dreptul la vaccinare. N-or să te gonească nici de la aia care-o să fie deseară! Da' tu chibzuieşte, tataie, chibzuieşte pe îndelete... La ce-oi fi vrând eu să-ţi fac bine cu de-a sila?

Ramsey mormăi ceva ce aducea a scuză, apoi adăugă, bănuitor:

– Da' de ce faci tu asta pentru mine? Şi încă gratis, puştiule, nu aşa spuneai?

– Ăăă..., ezită Clive. înţelegi, unu' din noi o s-o facă primu' şi o să-i povestească ăluilalt tot ce i s-a întâmplat, dacă nu i s-a făcut vreun test, vreun implant, dacă nu i s-a cerut să semneze ceva ambiguu, mă rog, orice ar putea fi dubios...

– Puşlama prefăcută! Ai noroc că azi am chef să risc! Unde trebuie să intru?

– Acolo, spuse Clive, arătându-i cabina misterioasă de vizavi, cea fără nici o firmă şi în faţa căreia nu era coadă niciodată.

Ramsey habar nu avusese că era tocmai intrarea cabinetului unui notar public specializat în reglementări testamentare. Pironit locului, îşi plimbă privirea nedumerită de la Clive la cabină şi de la cabină la Clive până când acesta, pierzându-şi răbdarea, îl înhăţă iarăşi de mână şi îl duse, ca pe un orb, până în faţa intrării.

Abia acum Ramsey se învioră, acţionă cu stânga uşa care glisă rapid, iar cu dreapta îl îmbrânci înăuntru pe Clive. înmărmurit din cauza surprizei, tânărul nu scoase nici măcar un sunet în timp ce podeaua prindea să coboare în viteză, ducându-l spre cabinetul subteran.

„Eu sunt puşlamaua prefăcută, pentru că eu sunt fraierul care şi-a umplut buzunarul cu copii după defazată!" se simţi

Ramsey dator să recunoască, măcarfaţă de sine însuşi, oferindu-şi totuşi şi o firavă scuză, în timp ce striga în urma lui Clive:

– N-o să poţi spune că ai intrat din greşeală. Fiindcă n-o să ai nas să te-ntorci, drept client serios, după ce-o să ies eu de acolo!

Dar nu fu sigur că celălalt îl auzise, căci uşa se închise aproape imediat şi inscripţia ocupat apăru în partea ei superioară.

Clive reveni mai repede decât îl aştepta şi îi zâmbi mânzeşte, fluturând un mic dreptunghi de plastofolie sângerie.

– A mers strună, tataie! Cu asta anulez orice invitaţie la vaccinare. Şi nu-i nimic dacă o pierd; capăt una la fel de la fanta distribuitoare a oricărui terminal care recunoaşte amprente. Numa' că tu, tataie, mi-ai făcut o figură nasoală. Ai grijă, am să ţi-o plătesc! Curând!

Rânji, îi întoarse spatele şi se îndepărtă fără grabă.

„Aiurea, puştiule! Dacă o să capăt defazata, n-o să mi-o plăteşti niciodată!", cugetă Ramsey şi, răsuflând uşurat, intră în cabină.

Pe urmă totul se desfăşură ca într-un joc în care toate atu-urile îi fuseseră servite.

Notarul îi ceru numele şi codul, îl identifică imediat şi comandă actul care alunecă din fanta distribuitoare după câteva secunde. Ramsey semnă şi primi dreptunghiul sângeriu. Cu el în buzunar, alături de cele patru copii încriminatoare, se îndreptă apoi, sperând că părea calm, spre ghişeul, „Deranjamente" din clădirea Asistenţei Sociale. Acolo vârî unul din anunţurile prost imprimate sub nasul operatoarei de serviciu, o fetişcană încă frumoasă, deşi ochii încercănaţi îi trădau dependenţa de halucinogene.

– E clar că ecranul dumneavoastră e defect, surâse ea, după ce îi ceru numele şi numărul cuşetei. Dar se va remedia până-n prânz, vă asigur!... Mă întreb doar dacă s-a defectat înainte sau după ce v-a înştiinţat că sunteţi programat la vaccinare peste... -înălţă capul şi privi afişajul orar - peste şapte minute. Ştiţi, aveţi o restanţă, e vorba de vaccinul anti...

în loc să asculte denumirea pompoasă şi îmbârligată, Ramsey scoase dreptunghiul sângeriu şi îl propti în faţa ochilor fetei. Ea rămase o clipă descumpănită, apoi îşi regăsi zâmbetul standard.

– în cazul ăsta, nu sunteţi obligat să vă prezentaţi. Dar sper să faceţi alegerea corectă, adăugă, în timp ce Ramsey se răsucea pe călcâie.

Apropo de corectitudine, chibzui, gata, nu-l mai puteau acuza de tentativă de modificare a prezentului. Clive era, desigur, supărat, dar nu şi nebun; n-ar fi riscat să se implice într-o treabă dubioasă mărturisind ce „poveşti" îi spusese. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost decât vorbe nesusţinute de dovezi sau de martori. Halal dovadă! El, Ramsey, era doar un şomer de bună credinţă care găsise o ofertă de serviciu interesantă, ceruse, cum era şi firesc, copii şi informaţii, reclamase, indignat, proasta funcţionare a ecranului său mural şi acum se îndrepta, la fel de firesc, către Joseph Kran, omul pe care anunţul îl menţionase. Cât despre bucăţica de plastofolie sângerie, ei bine, nu demonstra decât că, datorită isteţimii sale, avea acces la legile pentru Aleşi. Cine i-ar fi putut reproşa aşa ceva?

Mulţumit de sine însuşi, urcă într-o capsulă de transport rapid şi tastă febril coordonatele Corporaţiei T.S.T. Ştia că astfel cheltuia o sumă care i-arfi ajuns pentru plata transportului pe căile rulante comune timp de două săptămâni, dar presimţea că slujba dorită era ca şi căpătată.

Odată ajuns la destinaţie, presimţirea îşi îngroşă contururile, devenind aproape certitudine, căci săgeţi roşii, purtând inscripţia „Spre biroul domnului Kran", alunecau prin canalul holografic ataşat coridoarelor clădirii labirint a corporaţiei, în interiorul căreia nimeni şi nimic nu-l oprise să intre.

Ramsey urmări săgeţile până ce dădu de o uşă masivă, din lemn sintetic, pe care numele Joseph Kran se lăfăia, sculptat cu litere de-o şchioapă. Căută senzorul uşii şi îl descoperi sub forma unei elipse de culoare ceva mai deschisă, de care, nu fără să ezite, îşi lipi palma mâinii stângi.

Uşa se deschise după sistemul clasic, despărţindu-se în două părţi ce se rotiră spre interiorul încăperii pe care Ramsey o mătură cu privirea înainte de a-i trece pragul. Deşi nu foarte spaţioasă, era prea mare pentru singurul birou - e adevărat, unul somptuos -din spatele căruia un omuleţ rubicond se ridică zâmbind şi arătându-i cealaltă piesă de mobilier, un fotoliu evident destinat oaspetelui.

– Sunt Joseph Kran, ţinu să precizeze. îndrăzniţi, domnule

Byn! Ramsey Byn, nu-i aşa? Vă aşteptam! Vă rog, intraţi şi luaţi loc!

– Mă aş... aştep... aşteptaţi?! se bâlbâi Ramsey, fără să se clintească.

– Desigur, domnule, zâmbi din nou Kran. Anunţurile noastre nu apar decât pe ecranele unor persoane bine verificate, care apoi sunt şi monitorizate. Dar intraţi, vă rog! Şi luaţi loc! adăugă, în timp ce uşa se închidea în spatele lui Ramsey, care, intimidat, nu

îndrăznise decât să treacă dincoace de ea. Vă voi explica totul, nu se întâmplă nimic neob|şnuit!

– înseamnă că aţi aflat că am mai lucrat cincisprezece ani în industria apicolă, spuse Ramsey, înaintând şi aşezându-se, convins fiind că trebuia să vorbească şi să pară dezinvolt dacă voia să schimbe proasta impresie făcută, desigur, de şovăiala şi bâlbâiala lui iniţială.

– Fireşte, domnule Byn, deşi asta ne interesa mai puţin, pentru că, vă daţi seama, nu-i aşa, că, la şapte sute de ani în viitor, modul de lucru e cu totul altul. Plus că e vorba de albine mutante, ai căror strămoşi sunt originari de pe Beata - deci o specie care, în acest timp, timpul dumneavoastră de baştină, e total necunoscută.

– Atunci...?

– Atunci... ce am verificat? se înveseli Kran şi Ramsey observă că râdea sacadat, în rafale, strâmbându se ca şi Clive, ceea ce îl convinse că avea de-a face cu un tip care îi era simpatic. Am verificat, dragă domnule Byn, starea dumneavoastră de sănătate. Ştiţi, veţi avea de făcut o muncă, nu grea, dar care cere un organism de o rezistenţă deosebită. Şi am mai verificat, normal, nu-i aşa, posibilele dumneavoastră evoluţii viitoare. Din fericire, problema e mult simplificată de sterilitatea dumneavoastră. Nu poate fi vorba de dispariţia, din acest sector de timp, a eventualilor dumneavoastră urmaşi. Pentru că, domnule Byn, acuzaţia de modificare a prezentului, adusă de autorităţile acestei vremi slujbelor defazate temporal, e total neîntemeiată şi total jignitoare pentru corporaţia noastră, specializată în deplasări spaţio-temporare de agrement, treabă mult mai complicată, nu-i aşa, pentru că admitem orice turist, nu numai pe cei ce corespund, aşa ca dumneavoastră, tuturor exigenţelor noastre.

– Pot deduce, întrebă Ramsey, luându-şi inima-n dinţi, că aş putea solicita, fără să creez probleme, statutul de..., ăăă..., cetăţean al viitorului?

– Cetăţean al viitorului! Frumos spus, domnule Byn, se entuziasmă Kran. De fapt, cu puţin înainte de sosirea dumneavoastră, imediat ce am aflat că v-aţi redactat testamentul, mi-am închipuit că intenţionaţi să faceţi această cerere.

– ?!

– Uimirea dumneavoastră trădează existenţa altor motive, dar, fiţi liniştit, ele nu ne interesează! - Chicoti. - Nu suntem, nu-i aşa, într-un confesional neo-catolic! Mda, acum înţeleg, nu aveaţi de unde şti că salariul menţionat în anunţul nostru este fie încasat de cei care revin în timpul natal, fie vărsat, în mod mascat, dar perfect legal, în contul moştenitorilor. „Cetăţenii viitorului" nu au nevoie de salarii. Acolo se aplică principiul „fiecăruia după dorinţe", ceea ce, vă asigur, înseamnă mult mai mult decât dezideratul „fiecăruia după necesităţi", fluturat de comunismul arhaic.

– înţeleg, se învioră Ramsey.

– Deci? făcu Kran, întrebător.

Ramsey respiră adânc, străduindu-se din răsputeri să nu sară în sus de bucurie.

– înseamnă că sunt ca şi angajat? Şi că voi rămâne definitiv acolo? Omuleţul râse din nou, tot în stilul Clive.

– Bineînţeles! Nu mai e nevoie decât de semnătura dumneavoastră!

încântat, Ramsey semnă în josul documentului întins de celălalt şi îşi apăsă hotărât degetele pe locul rezervat amprentelor. Apoi îşi aminti că ar fi fost prudent să citească mai întâi conţinutul - şi o făcu, cu o strângere de inimă. Dar se linişti; textul era limpede ca lumina zilei. Contractul se referea la un post de „distribuitor de hrană", avea durata unui an standard, iar salariul lunar se ridica la optzeci şi patru mii de unităţi de credit - o sumă frumuşică! Cu vagi păreri de rău, se întrebă ce destinaţie aveau să-i dea ştabii de Asistenţa Socială.

– Dragă domnule Byn, spuse Kran, zâmbind încurajator, tocmai aţi păşit, nu-i aşa, într-o nouă etapă a vieţii! Vă urez succes şi vă las în grija domnişoarei Riss, una din asistentele mele, care vă va pregăti pentru transferul spaţio-temporal.

Domnişoara Riss apăru de undeva, din stânga, din spatele a ceea ce părea un banal poster holografic. Era tânără, frumoasă şi, după mobilitatea expresiei - zâmbea cu toată faţa -, Ramsey deduse că nu putea fi decât o femeie în carne şi oase, nu o androidă de ale cărei favoruri riguros standardizate te puteai bucura la preţuri comparabile cu cel al unei călătorii dus-întors pe căile rulante comune. Aşa că o urmă fericit, uitând să-i adreseze mărunţelului Kran cuvenitul salut de despărţire.

Riss îl conduse într-unul din separeurile luxoase ale restaurantului interior al corporaţiei. Simţindu-se ceva mai sus de al nouălea cer, el devoră cantităţi impresionante de alimente strict naturale, le udă din belşug cu băuturi având aceeaşi calitate şi află că

totul fusese adus fie din trecutul îndepărtat, fie dintr-un viitor situat, pe axa timpului, la o distanţă greu de imaginat. într-un târziu, se simţi mai sătul ca niciodată, iar beţia care îl cuprinse i se păru total diferită de toate cele cunoscute.

Ameţită şi ea, binevoitoarea lui însoţitoare îl trase pe o canapea largă şi pufoasă şi îl lăsă să se bucure de trupul ei perfect până ce el mărturisi că nu ţinea minte să mai fi fost atât de sătul, de vlăguit şi de fericit vreodată. Abia atunci se dezlipi de el, se ridică într-un cot şi decretă, privindu-l cu nonşalanţă:

– Minunat! Asta e starea fizică optimă! Optimă pentru transfer, sublinie, răspunzând întrebării lui nerostite. Vei fi în stare de somn pe toată durata... călătoriei, e mai sigur, continuă să-i explice, în timp ce palma ei apăsa unul din ornamente aurite de pe perete.

Din podea se ivi, înălţându-se cu încetineală solemnă, de ritual funerar, un obiect pe care Ramsey îl identifică drept ceva între sicriu şi ladă frigorifică, şi în care aprecie că s-ar fi putut instala cu uşurinţă, ceea ce Riss îl şi invită să facă.

– Nu te îmbrăca, îi sugeră, cu un surâs. Transferul hainelor e o complicaţie inutilă. Cred că bănuieşti, nu se potrivesc cu moda spaţio-timpului de destinaţie! adăugă, părând dorică să-i spulbere orice nedumerire.

Cu inima în gât, Ramsey se supuse, gândindu-se - deşi se considerase întotdeauna ateu - că s-ar fi cuvenit să se închine. Totuşi, nu convingerile antireligioase îl împiedicară să o facă, ci teama că gestul i-ar fi putut părea ridicol lui Riss. însă, când din lateralele cutiei pe care tocmai se hotărâse să o numească

sarcofag se ridicară două folii care se uniră deasupra sa, formând un capac transparent dar etanş, şopti un „Doamne ajută!"în care puse toată evlavia de care se simţea în stare.

– Imediat vei inhala un gaz soporific, auzi vocea fetei susurând de departe. îţi va dărui vise plăcute. Lasă-te în voia lor pe toată durata transferului. Moarte bună!

Desigur, spusese „noapte bună", îşi explică Ramsey, dar emoţia, teama nejustificată, izolarea fonică a sarcofagului şi gazul dătător de somn îi jucaseră o festă. Totuşi, cam sinistru debut pentru nişte vise plăcute, mai cugetă, înainte ca gândurile să i se sfâşie ca o pânză putrezită.

După un răstimp a cărui durată i se păru imposibil de precizat, mintea prinse să i se limpezească. Se simţea uşor, parcă desprins de trupul ce nu-i mai executa comenzile, şi nu vedea decât o mică porţiune din ceea ce ştia că era capacul sarcofagului - un cerc în care imaginea plană a chipului lui Riss se contura cu repeziciune.

Ea îi zâmbi - un zâmbet oficial, ce nu lăsa nici un dubiu asupra faptului că cea care îl mima îl considera o sarcină de serviciu - şi o auzi, de data asta, parcă vorbindu-i lângă ureche:

– Era să uit, ai un mesaj de la Clive Bjon, cel mai bun agent recrutor detaşat în timpul tău. - Şi continuă, cu vocea lui Clive: Moarte bună, tataie!

Chipul fetei deveni străveziu, iar imaginea se şterse în vreme ce indignarea invada trupul lui Ramsey fibră cu fibră, ca sorbită de porii nesătui ai unei sugative.

– Escroci nenorociţi! Ce înseamnă toată mascarada asta macabră? zbieră, ridicându-se în capul oaselor - şi încremeni aşa, surprins că propriul lui trup îl ascultase. Apoi deveni conştient că avea ochii închişi - şi se grăbi să-i deschidă.

Se afla pe o pajişte cu iarbă zveltă şi deasă, printre flori purpurii, de înălţimea unui stat de om, cu corolele îndreptate spre un soare străin. îşi roti ochii şi descoperi că făcea parte dintr-un cerc de bărbaţi goi - să tot fi fost vreo paisprezece - aşezaţi aproape în aceeaşi poziţie şi afişând aceeaşi nedumerire.

Pe urmă auzi zumzetul, din ce în ce mai puternic. Când deveni de nesuportat, se sperie de puzderia zburătoarelor - cam de talia unei vrăbii - care înnegriseră cerul. Dar groaza îl copleşi abia când desluşi că erau un soi de albine gigant, cu câte două

ace în erecţie. Nu apucă decât să se strângă ghem, cu faţa lipită de genunchi şi cu creştetul acoperit de braţe.

„Asta numea căţeaua de Riss vise plăcute?! Da' or să se termine! Vreau să mă trezesc şi s-o reclam pe târfa aia idioată!"

De fapt, era convins că înţepăturile aveau să-l facă să urle, iar urletul urma să-l trezească, fără doar şi poate!

Dar simţi atingerea uriaşelor insecte ca pe o gâdilătură şi, deşi conştient că zeci de ace îi străpungeau pielea pe care şi-o auzea pârâind, nu simţi nimic în afara unor furnicături excitante, care-i dăruiră aceeaşi stare de beatitudine ca mângâierile îndatoritoarei asistente a simpaticului domn Kran.

Şi, deodată, ştiu că învinsese coşmarul datorat unei abateri minore de la compoziţia corectă a gazului soporific şi că visele frumoase soseau - pentru că superba Riss era

acolo! Ba nu, erau zeci de Riss gemene, toate înghesuindu-se să-l sărute cu buzele lor calde, catifelate, fremătânde... Se abandonă în voia lor, gungurind ca un prunc fericit.

Peste unsprezece luni standard, trupul îi era vânăt şi atât de umflat, încât abia se mai putea ghici că aparţinuse vreodată unui om; vreo trei duzini de flori îşi înfipseseră în el rădăcinile secundare, mobile, sugând veninul albinelor Beata, metamorfozat de organismul lui în hrana lor preferată, pe care o transformau, la rându-le, în nectar hărăzit aceloraşi albine - ce, înviorate, îl înţepau pe Ramsey tot mai des, păstrându-l viu şi fraged. Era singurul care reuşise să supravieţuiască mai mult de zece luni. Şi încă nu-şi sfârşise minunatul vis; însă gunguritul lui aducea din ce în ce mai mult a horcăit, iar răsuflarea îi devenise un abur cenuşiu, cu iz de mortăciune.

Abia în luna a douăsprezecea visul se şterse - treptat, lăsându-i doar senzaţia plutirii în neant, ca un fulg inocent, toropit de întuneric şi de căldură. Acum albinele veneau arareori şi, în fiecare zi, două-trei flori îşi retrăgeau rădăcinile, târându-le tot mai departe de omul ce se transforma în hoit pe nesimţite.

Când se împlini anul, nefiinţa îl luă în stăpânire după ce, pentru o lungă clipă, prin mintea lui tulburată rătăci convingerea că venise momentul trezirii. Iar un gunoier - din ultima generaţie proiectată de „cetăţenii viitorului" - îi îngropă rămăşiţele duhnitoare în solul gras al unei pepiniere model. Fusese identificat drept un îngrăşământ excelent, motiv pentru care

T.S.T.-ul îl achiziţionase de la Asigurările Sociale contra optzeci şi patru de mii de unităţi de credit, un preţ record, căci, deşi jumătatea de secol căreia îi aparţinea căpătase „clauza timpului celui mai favorizat", mai mult de şaptezeci şi opt de mii nu plătiseră niciodată!

Aşa că numitul Ramsey Byn avu şansa să putrezească relativ în pace, pe deosebire de ceilalţi membri ai echipei sale de distribuitori de hrană, pe care „moartea bună"îi transformase în deşeuri de calitate inferioară, culese direct de incineratoarele mobile.